

Schuim en Asch

Jan Jacob Slauerhoff

Download now

Read Online

Schuim en Asch

Jan Jacob Slauerhoff

Schuim en Asch Jan Jacob Slauerhoff
Verhalen over vreemde en exotische culturen.

Schuim en Asch Details

Date : Published 1952 by Elsevier weekblad (first published 1930)

ISBN :

Author : Jan Jacob Slauerhoff

Format : paperback 131 pages

Genre : Short Stories, Fiction, Literature, Classics, European Literature, Dutch Literature

 [Download Schuim en Asch ...pdf](#)

 [Read Online Schuim en Asch ...pdf](#)

Download and Read Free Online Schuim en Asch Jan Jacob Slauerhoff

From Reader Review *Schuim en Asch* for online ebook

Hans says

Een oude druk van dit boek stond in de bescheiden boekenkast van mijn grootouders. Nooit heb ik er in gelezen, nooit geweten wat een pracht in die harde kaft gevat was. Enkele meer dan 80 jaar oude verhalen met een nu nog steeds verbluffende actualiteit. Wat ben ik blij deze auteur nu te hebben herontdekt. Wat een rijkdom.

Lydia says

Let's just say I prefer his poetry.

Vittorio Ducoli says

Cinque racconti di questo poco conosciuto (da me) autore olandese del primo novecento, dalla vita breve e tormentata.

Sono cinque storie di viaggio, ambientate spesso in località esotiche come l'Arabia, la Crimea o la Cina: in due dei racconti (*L'ultimo canto e Larrios*), i protagonisti sono i luoghi e persone in cerca (dell'amore, di se stesse); il primo (*L'eredità*) è la quasi comica storia di un improvviso arricchimento, e l'ultimo (*Such is life in China*) è la vivida descrizione dell'abbruttimento delle relazioni umane in una piccola colonia cinese.

Forse il racconto che colpisce di più è *L'ultimo viaggio della Nyborg*, dove si ritrovano echi (seppur lontani) di Conrad, Stevenson e, perché no, Melville.

In definitiva, senza dubbio un autore *minore*, ma in grado di regalare pagine su cui riflettere e ritrovare atmosfere a cavallo tra la narrativa ottocentesca e i tormenti del ventesimo secolo.

Tet Roberts says

Na meer dan tachtig jaar zijn deze bundel verhalen van Slauerhoff nog beeldend en krachtig maar vooral ook melancholisch.

Peter D says

Dit boekje bevat (naar mijn bescheiden mening) het mooiste korte verhaal dat geschreven is in de Nederlandse taal: *Larrios*. Een man zwerft over de wereld, zoekend naar een vrouw die voor hem een obsessie geworden is. Een zoektocht naar de heilige graal der liefde in een sfeer van eenzaamheid en wanhoop. En waar draait het allemaal op uit..? Nou ja, ik zou zeggen lees het zelf.

Toon says

The power of short stories: they rush through a whole universe in hours. Every sentence is unexpected, each word has meaning. The poet could not but work, until the story is short and with a lightness like jewels. Even white spaces between and aside various paragraphs will make you laugh

Jeroen says

Ik denk wel eens dat de meer melancholieken onder ons regelmatig gekweld worden door de moeizame verhouding tussen ruimte en tijd. Die laatste, ja, die schrijdt altijd wel voort. Men hoeft niets te doen om door de tijd steeds opnieuw gedefinieerd te worden. Nu is men een achttienjarige, nu een twintiger, dan een dertiger. Maar de ruimte: die vergt energie. Soms lijkt het als men op dezelfde plek blijft alsof de tijd ook een beetje stil staat, alsof alles stil staat. We weten dat de tijd zichzelf voortduwt, en we weten dat dit progressie heet te zijn. Is het ons dan kwalijk te nemen dat we rusteloos worden, altijd maar weer op zoek naar het tantaliserende groene gras, ofwel elke mogelijke plek ter wereld die niet met hier aangeduid kan worden?

Het is op z'n minst een curieus toeval: ik lees deze week twee boeken, Slauerhoff's *Schuim en asch* en Geert Mak's *Hoe God verdween uit Jorwerd*. De boeken lijken wel tegenpolen, lijken me iets duidelijk te willen maken. Voor Slauerhoff schijnt de wereld haast een speeltuin; hij stuitert en zwerft naar al haar uithoeken. In het Friese dorp dat Mak beschrijft echter, is het precies omgekeerd: het dorp is een speeltuin die wel de hele wereld schijnt, een eindige verzameling van speeltuigen met specifieke eindige functies en spelregels: de groenteboer, de kruidenier, een paar boerderijen, een slager, een dokter, en natuurlijk die heilige twee-eenheid die de immobielen onder ons staande en gaande houdt: kerk en café. Edoch, ondanks dit contrast, vonden de twee boeken elkaar. Ergens halverwege zijn relaas haalt Mak ineens Slauerhoff aan. De dichter groeide tenslotte op in Friesland, en bezorgde Jorwerd volgens Mak haar enige voetnoot in de vaderlandse literatuurgeschiedenis: zijn infatuatie met de domineesdochter in het dorp. Zo wordt terloops duidelijk dat zelfs de onvermoeibare scheepsarts, de cosmopoliete dichter van de wereld, uiteindelijk ergens vandaan kwam. In die zinne is eenieder gelijk: men kan maar op één plek geboren worden, men kan maar op één plek sterven.

Slauerhoff's karakters zijn altijd in beweging. Wat ze kenmerkt is dat ze veelal lijken te vinden wat ze zoeken, om vervolgens met verhoogde melancholie met dit zoeken door te gaan. In "Larrios" is dat mechanisme wellicht het meest zichtbaar; onze held bespiedt hierin zomaar vanuit een treinraampje in de bedwelmende hitte van Burgos het goddelijke geluk, gevat in de gracieuze vormen van een Spaanse vrouw. En zoals het met God zelf gaat, zo ook met haar belichaming: ze bestaat bij de gratie van het geloof in haar. Je Juliet in handen hebben is te stoppen met geloven; en voorts glipt ze weer weg. Maar in een ander verhaal (dat eigenlijk hetzelfde verhaal is), "Het eind van het lied", heeft de schrijver weer precies hetzelfde voor. Hier is weer een vrouw, in weeral verschillende gedaanten, en weeral onophoudelijk onbereikbaar. "Waarom liet ik haar gaan?" verwondert onze arme verteller zich. "Om haar te zoeken – dan wist ik wat ik zocht. En toch hoopte ik haar te vinden." In "Larrios" stelde hij al exact dezelfde vraag: "Waarom moest ik je telkens weer vinden waar ik je toch iedere keer reddelozer verloor?"

Het is de ultieme tragiek van het leven. Men zoekt jaren naar betekenis, vindt het, en door het vinden ervan verliest het precies die betekenis die het waardevol maakte. Slauerhoff trekt dat idee nog verder door in "Het einde van het lied". Hij komt uiteindelijk bij een klooster terecht in de Krim. Het klooster ligt (natuurlijk) op

een plek die het einde van de wereld lijkt te zijn, en onze vagebond zegt zelf “van het eind der wereld gekomen” te zijn. Twee uiteinden: de geboorte en de dood. Het zijn de uiteinden – wil Slauerhoff maar zeggen – waar de betekenis ligt en waar men hem dan ook zoeken moet. Dit betekent dan ook wel gelijk dat het uiteindelijke vinden gelijk staat aan sterven:

Vannacht zal ik het horen, het eind van het lied. De aarde zal het mij zingen. De aarde zal mij haar geheim uitleveren, maar mij meteen tot zich nemen voorgoed.

De broeders van het klooster zingen elke nacht – hun geluid is het ultieme geluid, hun klanken de ultieme klanken. Maar de litanie stopt op haar hoogtepunt, “het geluid stortte ineen als een ondermijnd paleis.” Ze weten het einde van het lied niet, en toch proberen ze het elke nacht opnieuw. Waarom? “Omdat er een nacht kan komen dat het zichzelf verder zingt.” En, natuurlijk, hoe manifesteert zich in de speeltuin van Slauerhoff het ultieme geluid, de ultieme klank, de ultieme waarheid; hoe manifesteert zich, met andere woorden, wat zovelen God plachten te noemen? Juist: in feminiene schoonheid. Eerder in het verhaal noemt Slauerhoff haar Leucotheia, een zeenymfe in de Griekse mythologie die orakelde van net onder het wateroppervlak, die de waarheid sprak door een immer vertroebelende spiegel. Het zij gezegd: de enige weg naar verheldering is om te verdrinken, de enige weg naar verheldering is aankomen op je eindbestemming. Het einde van het lied, het einde van de wereld.

Henk Leutscher says

Het verhaal Larios is geweldig.
